

ACZÉL PETRA NEHEZEBB JÓNAK...

-Rendhagyó köszöntés-

„Nehezebb jónak lenni, mint okosnak” – ezzel az állítással lepte meg Jeff Bezos, az amazon.com tulajdonosa az elitegyetem, a Princeton végzőseit a diplomaosztó beszédben. A sok, magáról sokat is gondoló ’csúcsfej’ kissé megütözközve hallgatta az okfejtést, mely szerint az okosság ajándék – nem is keveseké –, amit megkapunk, de a jószág a mi választásunk. Hogy a valóban nagy dolog nem az, ha mindent jól tudunk, hanem az, ha jól akarunk és teszünk.

Az egész döntése kérdése.

Ha Varga Gyulára gondolok, ez a döntés jut eszembe. A jószág, az igazság, a hitelesség mellett való döntés.

Amikor 2017. december 23-án elküldeni készültem a karácsonyi üdvözlést Gyulának és leellenőriztem az e-mail címét, hirtelen észrevettem benne egy számot. Egy számot, amit addig még sosem. A 47-et. Valamilyen nem kiismerhetetlen okból hirtelen rájöttem, hogy a monogramja melletti 47-nek a címben és a vége felé forduló 2017-nek köze van egymáshoz. Jelentős köze. És ez a felismerés elárasztott emlékekkel.

Az elsővel, 2004-ből. Nyár volt. Egy vezetői állásból kilépve egy – nem az egri – főiskola tanárának és vezetőjének készültem. Aztán egy hirtelen baleset miatt másként kellett döntenem. Szinte azonnal Varga Gyula jutott eszembe. Eger prosperáló kommunikációs szakja. Az, hogy egyszer korábban már jelzett, hogy szívesen dolgozna velem. És akkor, nyáron, már a vége felé, elhatároztam, hogy írok neki egy e-mailt. Hogy van szabad kapacitásom, hogy szívesen tanítanék a tanszékén. Aznap érkezett a válasz. Ami gyógyír volt a helyzetre és lényeges fordulat az életemben.

Eger számomra Gyula. Ez a szemantikailag és földrajzilag igencsak sajátos mondat azzal az e-maillal nyert megalapozást.

A következő emlékem már, ahogyan órákat kapok, és, persze, hozzájuk sok szakmai tanácsot. Még fiatal a kommunikáció szak, nagyon sokan érdeklődnek, a tárgyak olyanok, amilyenekre formáljuk őket. És Varga Gyula nem az a fajta vezető, aki hagyja, hogy ne a legjobbat hozzuk ki abból, amihez közünk van.

Tőle tanulom meg, mit jelent egy akkreditációs folyamat. A ’bolognai átállás’ időszakát éljük, az első BA-k, MA-k programjait akkor állítjuk össze, vizsgáljuk felül. Hihetetlen alaposággal és meggondoltsággal igyekszünk sietni a mindig szűkre szabott felsőoktatási határidőkkel. Az igyekezetet siker koro-

názza, Egerben tele vannak a kommunikációs órák, alig győzzük az „újítást”.

Közösen dolgozzuk ki a mindenkinek szóló kommunikációs tréninget, konferenciát rendezünk – közben zászlónkon, tudásunkban és szívünkben a hit, hogy fontosat, hogy jót csinálunk.

Hetente háromszor utazom Egerbe, és nagyon jó érzésekkel szállok le a vasútállomáson. Miközben sétálok át az Érsekkerten, az Egészségház utca felé, friss levegővel telik meg a fejem és derűvel a szívem. Jó itt. Ilyen egyszerű ez. A tanszéken mindenki mindenkit szeret, tisztel, figyeljük egymás tevékenységét és becsüljük a teljesítményt. Jó órát tartani érdem. Jó konferenciaelőadást tartani fontos. A fiatal kollégákat támogatni, mentorálni lényeges. Publikálni pedig kell. Ilyen egyszerűek a H. Varga-elvek. Az alapállítás: okosak vagyunk. A döntés: jónak is kell lennünk. Emberileg, szakmailag, közösségileg.

Gyula mint vezető jó gazda és bölcs tanár. Türelemre tanít és az oktan sietőség elkerülésére. (Persze, gondolom néha, nem neki kell heti háromszor elérnie a reggeli vonatot, de azért mindig igazat is adok neki.) Amikor megérkezünk, örül nekünk. Amikor elindulunk, visszavár. Mindig jelen van. És körülötte mindenkinek annyi hely jut, amennyit csak akar. Ha tervünk van, mellettünk van, támogatón, hogy kivitelezzük. Ha nincs, akkor is. Azért, hogy végre legyen...

Szemiotikai konferenciát rendezünk. Édesanyámmal utazom, szeretném, ha látná, hol töltöm ébrenlétem nagy részét. Gyula kitüntető kedvességgel fogadja, s azután minden évben már családtagnak szóló szeretettel, öleléssel.

Mindig van egy dicsérő szava. Mindig van egy serkentő szava. Mindig van egy igazító szava. „Kislányok!...” fordul hozzánk Andok Mónikával, Tomesz Tímeával, és mi úgy fogadjuk ezt, mint ahogy szánja. Hiszen a tanítványait is gyakran „Gyerekeim”-nek szólítja...

Kötetet szerkeszt, tanulmányokat írunk. A Bél Mátyás Egyetemre utazunk együtt, tömbösített kurzust tartani. Ő szervezi, ő vezet – tényleg, a kormányke-reknél is. Tanulunk, készülünk, publikálunk. Kibomlik a tudományos pályánk, köztük az enyém is. Mindenkié vezet valahová. Már figyelem, ahogy a következő generációt, Tomesz Tímeát, Balázs Lászlót mentorálja Tanár Úr. És, hogy miként von be ebbe a nemes, szépséges munkába minket is, seniorabbakat.

Változik a világ, és vele a tanszék helyzete is. Maradunk, mégis kicsit „megyünk”. Amikor felbolydul Gyula körül az intézményi „politika”, akkor látszik meg egészen tisztán, milyen egyenes, hiteles ember. Ekkor is a tanítás fontos számára, a tanító tudomány. Munkálkodik tovább, rendületlenül. Legalábbis segít nekünk azzal, hogy azt hihetjük, így van.

Ilyen tökéletes volt minden, kérdeztem bele, 2017 decemberében, és most is, a saját emlékeimbe? Ilyen kifogástalan, maradéktalan? Vagy csak az idő szépít? Felhívom édesanyámat, és megkérdezem, hogyan beszéltem én akkor ezekről a

dolgokról. Azt mondja, így. Megkérdem a legjobb barátomat, ő is megerősít. A fiam is, bár azt mondja, néha azért túl korán kellett indulnod otthonról... És aztán újra megkérdem magamat, tényleg?

Igen, tényleg. Varga Gyula eldöntötte. Hogy nemcsak „okos lesz, hanem jó is”. Hogy nemcsak oktat, hanem tényleg tanít. Hogy nemcsak irányít, hanem mentorál. Hogy nemcsak elvár, hanem sokat ad. Hogy jó vezető, jó tanár, jó ember lesz. Így lett Eger: Gyula. Így lett az egri kommunikáció tanszék közösség. Így maradt bennem is ennyi derű, ha azokra az évekre gondolok.

És ezzel a döntéssel megtanított mindannyiunkat ugyanerre. Hogy nem elég okosnak lenni, tudományos és szakmai minőséget felmutatni, hanem jót is kell tenni. Jót. És jó az, amit önmagáért szeretünk. És amit oktatás nélkül felismerünk.

Hány fontos szakmai beszélgetés, hány tudományos terv, megvalósítás, hány konferencia, hány program, hány publikáció köt össze Varga Gyulával? Nagyon sok. Számottevő. De ennél sokkal fontosabb, hogy összeköt ennek az elvnek a szeretete.

2011. A habilitációs előadásomra készülök a teremben, izgalommal. Már 2 éve nem Eger az „intézményem”. Járok oda konferenciákra, de egyre ritkábban találkozunk. Kinyílik a dékáni tanácsterem ajtaja, Pesten, és ott állnak ők: az egriek. Gyula vezetésével. Már tudom, hogy minden rendben lesz.

2017-et írunk, megjelent egy könyvem. Kisebb könyvbemutatót szerveznek a tanítványaim, a könyvkiadó. Örülök, nem számítok sok emberre. És akkor megjelenik az ajtóban, Budapesten, délután ötkor Varga Gyula. Tanár úr épp olyan friss, mint 13 éve volt. Mosolyog, megöleljük egymást. A szívem megte-
lik hálával. Itt van. Mindig itt volt velem.

Drága Gyula!

Kérlek, érezd és tudd, hogy ez kölcsönösen így van. Hogy számíthatsz ránk, a tanítványaidra, a kollégáidra, akik annyi jót, emberséget, tartást, igazat, szépet köszönhetünk Neked. Nem feledjük soha, amit a pályád is üzen. Hogy jónak és igaznak is kell lenni, nemcsak okosnak.

Isten éltesen sokáig!

Örök szerüdvél,

Aczél Petra